

Consell Tributari

Expedient: 559/4

El Consell Tributari, reunit en sessió de 28 de novembre de 2005, coneixent del recurs presentat per la senyora D.L.G., ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a l'efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- La senyora D.L.G. interposa recurs contra la liquidació del preu públic pel servei de recollida de residus comercials de l'exercici 2004, sol·licitant que es declari la nul·litat total i absoluta de la liquidació per contravenir greument l'ordenament jurídic aplicable en la matèria o, subsidiàriament, s'apliquin els coeficients reductors que siguin pertinents, tenint en compte la superfície del local, l'activitat que es du a terme, el tipus i la quantitat de residus produïts i el grau d'utilització del servei, de conformitat amb els principis de proporcionalitat, ponderació, racionalitat i capacitat econòmica que han de regir la fixació dels preus públics. Així mateix, interessa la suspensió de l'acte administratiu recorregut de conformitat amb l'article 111.2 de la Llei 30/1992, atès que la mencionada liquidació és nul·la de ple dret per haver estat efectuada en aplicació d'un acord de la Comissió de Govern també nul de ple dret, de conformitat amb l'art. 62 de l'esmentada Llei, al·legant l'aparença de bon dret ("fumus boni iuris") i el perjudici real que causa la seva l'execució.

2.- S'al·lega al recurs infracció total i absoluta dels requisits de les notificacions; nul·litat absoluta de la liquidació per haver estat efectuada en base a un acord nul de ple dret per infracció del procediment legalment establert; nul·litat absoluta de la liquidació per haver-se emès en base a un acord nul de ple dret que ha estat adoptat per un òrgan manifestament incompetent per raó de la matèria; inexistència de la preceptiva memòria economicofinancera que comporta la nul·litat del procediment; nul·litat de ple dret de la liquidació per haver-se efectuat en aplicació de l'acord municipal nul de ple dret per infracció del principi d'interdicció de l'arbitrarietat dels poders públics de l'article 9.3 CE; i procedir la regulació de la recollida de residus per una taxa i no per un preu públic.

3.- Segons les dades que obren a l'expedient, no consta que s'hagi aportat cap garantia que permeti la suspensió automàtica de la liquidació a l'empara de l'article 14.2.i) del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, aprovat per Reial Decret Legislatiu 2/2004, de 5 de març (TRLHL), en relació amb l'article 224 de la Llei 58/2003, General Tributària; ni consta que l'acte impugnat hagi estat suspès.

4.- A l'expedient figuren sengles informes de la Direcció de Serveis de Neteja Urbana relatius a la problemàtica de taxa o preu públic per la prestació del servei municipal de recollida de residus comercials, i al recurs interposat, de dates 13 de juliol de 2005 i 16 d'agost de 2004, respectivament.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- En el recurs s'impugna la liquidació que s'entén defectuosament notificada, essent la incorrecta notificació de l'esmentada liquidació la primera de les al·legacions que es formulen.

Tal al·legació ha de ser rebutjada a la vista del que estableix l'article 58.3 de la Llei 30/1992, 26 de novembre, aplicable al cas concret, segons el qual: "*Las notificaciones que conteniendo el texto íntegro del acto omitieren alguno de los demás requisitos previstos en el apartado anterior surtirán efecto a partir de la fecha en que el interesado realice actuaciones que supongan el conocimiento del contenido y alcance de la resolución o acto objeto de la notificación o resolución o interponga cualquier recurso que proceda*".

En el present cas el recurs interposat, que és el procedent, demostra un coneixement més que suficient del contingut de l'acte recorregut.

Segon.- Es sol·licita la declaració de nul·litat de la liquidació impugnada amb base exclusivament en la nul·litat de l'acord de la Comissió de Govern de data 2 de desembre de 2003 que estableix els preus públics per la prestació del servei municipal de recollida de residus comercials de l'Ajuntament de Barcelona per a l'any 2004, del que l'acte impugnat en constitueix aplicació. Es tracta, per tant, com adverteix la sentència núm. 283/05, de 24 d'octubre de 2005, del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 12 de Barcelona, de la impugnació indirecta d'un acord la nul·litat del qual es predica amb base a diferents motius. I encara que la possibilitat d'impugnació indirecta de l'esmentat acord ha estat denegada per la sentència 80/05, de 7 de març, del Jutjat Contenciós Administratiu

núm. 3 de Barcelona, per entendre que falta el caràcter reglamentari o normatiu de l'acord, requisit inexcusable per a l'aplicació de l'art. 26 de la Llei de la jurisdicció contenciós administrativa, és opinió majoritària de la doctrina amb base en una dilatada jurisprudència, la possibilitat d'impugnació indirecta no només de les normes reglamentàries "strictu sensu" sinó també de les disposicions o actes de caràcter general que donen lloc a actes administratius que són aplicació particular d'aquells (veure per totes la sentència del Tribunal Suprem de 16 de maig de 2003).

En aquest context s'ha d'assenyalar com a qüestió prèvia i amb independència dels dubtes que pugui plantejar la possibilitat de la impugnació indirecta de disposicions de caràcter general en l'estret marc del recurs administratiu, qüestió ja tractada per aquest Consell Tributari, l'observació que amb més motiu realitza sobre aquest punt l'esmentada sentència núm. 283/05, de 24 d'octubre de 2005, del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 12 de Barcelona, fonament jurídic 2n in fine, recolçant-se en la jurisprudència del Tribunal Suprem, i que compartim plenament. Diu l'esmentada sentència:

“Cal afegir als anteriors raonaments el fet que segons que s'ha concretat a l'acte de la vista oral, la impugnació de l'acord d'imposició del preu públic objecte d'aquest recurs és una impugnació indirecta, com no podria ser d'altra forma atesa la distribució de competències entre els òrgans jurisdiccional contenciós administratius. Doncs bé, la jurisprudència ha delimitat d'una forma ben clara quin és l'abast del judici de legalitat que es pot fer respecte la norma de cobertura en el supòsit dels recursos indirectes, i el cas és que aquest judici es limita als aspectes substantius que puguin tenir una projecció directa i immediata sobre l'acte d'aplicació, però no al procediment d'elaboració de la norma de cobertura ni a cap altre aspecte que no estigui directament relacionat amb la il·legalitat que es predica de l'acte d'aplicació. D'aquesta forma, es tanca la possibilitat que hom pugui emprendre una fiscalització integral de la norma de cobertura davant d'un òrgan jurisdiccional incompetent quan no es va plantejar en temps i en forma el recurs directe contra la mateixa.

“En aquest sentit es manifesta la sentència del Tribunal Suprem de data 20 de juliol de 1993 (rec núm. 8.139/90) en afirmar el següent: “la impugnación de los actos producidos en aplicación de unas disposiciones generales, impugnación fundada en que tales disposiciones no son conformes a Derecho, ... tiene limitada su eficacia por cuanto en esta situación no juegan las omisiones que pudieran observarse en el procedimiento de elaboración, de modo que sólo el contenido sustantivo de la norma reglamentaria es susceptible de producir efectos invalidantes del acto de aplicación individual, cuando se acredite que aquella no responde a las exigencias de tal ordenamiento (Sentencias de 29

de octubre de 1987, Sala de Revisión y Sentencias de 11 de marzo, 25 de abril, 17 de junio y 27 de noviembre de 1989). En el mismo sentido, la Sentencia de 3 de octubre de 1988, tiene declarado que la impugnación indirecta por vía del art. 39.2 de la Ley de la jurisdicción impide pronunciarse sobre la legalidad formal y en bloque de las normas mencionadas que conlleva la necesidad de una declaración vedada por vía del recurso indirecto”. I conclou: “Per tant, no es pot admetre un motiu de recurs basat en els defectes del procediment aplicat a l’acord de regulació del preu públic”.

En el mateix sentit, l’esmentada sentència del Tribunal Suprem de 16 de maig de 2003, dictada en un recurs de cassació amb motiu de la impugnació d’un preu públic, estableix: “Existe (...) doctrina reiterada y completamente consolidada que excluye la cita de sentencias concretas, consistente en que en los recursos indirectos regulados en el artículo 39, apartados 2 y 4 de la Ley Jurisdiccional, no se pueden invocar ni suscitar al impugnar los actos singulares de que se trate, los vicios formales que pudieran haberse cometido al elaborar y aprobar la disposición general aplicada”, salvo que existiera “nulidad de pleno derecho, causa ésta de invalidez que sí hubiera obligado a la Sala a entrar a conocerla, por encima de la doctrina expuesta en torno al alcance de los recursos indirectos” (FJ 4t). Doctrina que es reitera als fonaments jurídics 5è i 8è.

Tercer.- En conseqüència, no procedeix admetre l’al·legació del recurs que basa la pretesa nul·litat de la liquidació impugnada en la nul·litat de ple dret de l’acord del que és aplicació per inexistència de la preceptiva memòria economicofinancera.

Sobre aquesta al·legació no seria correcte, no obstant, deixar de mencionar que a l’expedient consta fotocòpia de l’esmentada memòria economicofinancera sota el títol: “Estudi econòmic justificatiu dels canvis que es proposen a l’Ordenança fiscal 3.4 a l’exercici de l’any 2004”, d’acord amb el que es desprèn dels arts. 44 i 47 TRLHL, de la mateixa manera que s’ha d’esmentar la renúncia a aquest motiu d’impugnació per part dels recurrents en alguns procediments contenciosoadministratius (vegi’s l’esmentada sentència núm. 283/05, de 24 d’octubre de 2005, del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 12, i la sentència núm. 208, de 29 de juliol de 2005, del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 8), i el rebuig exprés d’aquestes al·legacions en les dues sentències que fins el moment han entrat a examinar els motius de nul·litat de caràcter formal abans esmentats.

Quart.- Pel que fa a l’al·legació de nul·litat de ple dret de l’acord d’establiment del preu públic per haver-se prescindit total i absolutament del procediment legalment establert per aprovar les Ordenances locals en general i fiscals en particular, i sense

perjudici del que es dirà al fonament jurídic següent, convé ara assenyalar que no es dóna en el present cas l'esmentada causa de nul·litat, ja que com ha dit el Tribunal Suprem en la sentència de 16 de maig de 2003 ja esmentada (FJ 4rt): *“Los precios públicos carecen de naturaleza tributaria, pues nacen “ex contractu”, y no “ex lege” como los tributos (tasas, contribuciones especiales e impuestos), por ello (las leyes) no exigen en absoluto que el establecimiento y modificación de los precios públicos deba hacerse mediante la correspondiente aprobación de una Ordenanza Fiscal”*. En conseqüència, *“no ha existido nulidad de pleno derecho, causa ésta de invalidez que sí hubiera obligado a la Sala a entrar a conocerla, por encima de la doctrina expuesta en torno al alcance de los recursos indirectos, pero que insistimos no ha existido”*.

Amb més motiu, passem a exposar seguidament els arguments que avalen el rebuig dels motius d'impugnació de caràcter formal esmentats, segons les sentències dels Jutjats Contenciós Administratiu nús. 8 i 12 abans esmentades.

Cinquè.- Així, respecte a la nul·litat de l'acord per infracció del procediment legalment establert, el fonament jurídic 4t de la sentència núm. 208, de 29 de juliol de 2005, del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 8 de Barcelona, que reproduïx íntegrament la sentència núm. 283/05, de 24 d'octubre de 2005, del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 12 de la mateixa ciutat, fonament jurídic 2n, i que compartim plenament, diu:

“Se aduce, en primer lugar, que la liquidación impugnada es nula de pleno derecho, por haber sido efectuada sobre la base de un Acuerdo nulo de pleno derecho al haberse infringido el procedimiento legalmente establecido.

“Concretamente, se sostiene que el Acuerdo de la Comisión de Gobierno del Ayuntamiento de Barcelona de 2 de diciembre de 2003, por el cual se establecen los precios públicos para el año 2004 incurre en la causa de nulidad prevista en la letra e) del artículo 62.1 de la Ley 30/1992, de Régimen Jurídico de las Administraciones Públicas y del Procedimiento Administrativo Común, al dictarse prescindiendo total y absolutamente del procedimiento establecido, tanto en el artículo 33 de la Ley Catalana de Residuos, como en 17 de la Ley Reguladora de las Haciendas Locales, ya que a su juicio nos encontramos ante un precio público cuya regulación requiere la aprobación de la correspondiente Ordenanza Fiscal, siendo insuficiente su fijación a través de Acuerdo de Comisión de Gobierno.

“No podemos compartir tal razonamiento. En efecto, el invocado artículo 33 de la Ley 6/1993 que, en su apartado 3 prevé, que “la determinación de los elementos

esenciales o configuradores de las tasas u otros tributos aplicables que no contiene la presente Ley será efectuada por la legislación específica y complementaria de la misma con rango formal de ley”, no resulta de aplicación al presente supuesto ya que para que ello fuera así habría sido necesario que la gestión de los residuos por parte del Ayuntamiento de Barcelona se hubiera visto sometida a las correspondientes tasas o a través de cualquier otro tributo, hecho éste que no acontece en el presente supuesto ya que el Ayuntamiento de Barcelona ha hecho uso de la potestad que le brinda el apartado 2 del mencionado artículo 33 de la Ley 6/1999, de sujetar la gestión de los residuos a la figura de los precios públicos, ingreso de Derecho público que no reviste carácter de tributo y que por tanto no ha de ser aprobado a través de Ordenanza Fiscal alguna, en contra de lo sostenido por la parte actora.

“Por el contrario, el procedimiento de fijación del precio público controvertido se ha ajustado al previsto en la legislación de haciendas locales, por cuanto el artículo 48.1 de la Ley 39/1988, de 28 de diciembre (vigente al momento de la entrada en vigor del Acuerdo de la Comisión de Gobierno del Ayuntamiento de Barcelona de 2 de diciembre de 2003, y hoy sustituido por el artículo 47.1 del Real Decreto Legislativo 2/2004, de 5 de marzo, por el que se aprueba el Texto Refundido de la Ley Reguladora de las Haciendas Locales) declara que “El establecimiento o modificación de los precios públicos corresponderá al Pleno de la Corporación, sin perjuicio de sus facultades de delegación en la Comisión de Gobierno, conforme al artículo 23.2 b) de la Ley 7/1985, de 2 de abril”, delegación efectuada, por lo que respecta al Ayuntamiento de Barcelona, en virtud de lo previsto en el art. 16 m) de la Carta Municipal de Barcelona, en el que se confiere a la Comisión de Gobierno del Ayuntamiento la atribución de aprobar los precios públicos de los servicios.” .

S’ha de rebutjar, per tant, l’al·legació relativa a la nul·litat de l’acord per infracció del procediment.

Sisè.- En segon lloc, respecte a l’al·legació de nul·litat de la liquidació en base a la nul·litat de l’acord aplicat per haver-se adoptat per òrgan manifestament incompetent, no podem menys que compartir els arguments que utilitza per al seu rebuig el fonament jurídic 5è de la sentència núm. 208, de 29 de juliol de 2005, del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 8 de Barcelona, segons el qual:

“El segundo de los motivos de impugnación esgrimido por la demandante afirma la nulidad de pleno derecho de la liquidación al haberse omitido sobre la base de

un Acuerdo también nulo de pleno derecho al haber sido éste adoptado por un órgano manifiestamente incompetente por razón de la materia.

“Insiste la parte recurrente en sostener una interpretación del artículo 33 de la Ley 6/1993 que no resulta acorde ni con su dicción literal ni con una interpretación sistemática con el resto del ordenamiento jurídico, ya que toda la argumentación sobre la que sustenta su pretensión de nulidad se asienta sobre la posibilidad que se otorga a las Administraciones para que gestionen los residuos a través de tasas u otros tributos, opción ésta que, como hemos visto, no ha sido la elegida por el Ayuntamiento de Barcelona, que ha optado por la otra posibilidad que le otorga el citado artículo 33.2 de la Ley Catalana de Residuos y que, recordemos, se circunscribe a la exigencia de precio público, categoría de ingreso que tiene su particular forma de aprobación tal y como hemos expuesto en el anterior Fundamento de Derecho y del que se deriva la competencia atribuida a la Comisión de Gobierno del Ayuntamiento de Barcelona para la fijación del precio público a abonar por parte del titular de la actividad generadora de residuos comerciales en el supuesto de que éste escoja la gestión municipal de los mismos.

“En este sentido, la alusión que el apartado 4 del artículo 33 de la Ley 6/1993 efectúa a que “las tasas y las tarifas de los servicios prestados por los entes locales serán fijadas por las correspondientes ordenanzas fiscales” se refiere, como ya ha quedado expuesto, a la forma de disposición general que ha de revestir la fijación de las tasas y tarifas en materia de recogida y tratamiento de residuos cuando la entidad local los gestione a través de tributos, no de precios públicos, ya que ésta es la interpretación lógica una vez analizada la legislación reguladora de las haciendas locales junto con la propia normativa municipal propia del Ayuntamiento de Barcelona (artículos 48.1 de la Ley 39/1988, de 28 de diciembre y 16.m de la Carta Municipal de Barcelona), tal y como ya hemos efectuado en el último párrafo del anterior fundamento de Derecho.

“Dicho de otro modo, la mención al concepto “tarifas” contenido en el artículo 33.4 de la Ley 6/1993, se refiere a las que se fijan en relación con las tasas y otras figuras tributarias, cuya aprobación requeriría indefectiblemente su incorporación a una Ordenanza Fiscal, no a las tarifas que en su caso se fijan con relación a los precios públicos, ya que no tendría ningún sentido que la regulación de los precios públicos se efectuara a través de un Acuerdo de Comisión de Gobierno, y la aprobación de uno de los elementos configuradores de ese precio público, a saber, las tarifas, requieran de su incorporación a una Ordenanza Fiscal.”.

S’ha d’assenyalar, tanmateix, com després es veurà, que les possibilitats d’opció de l’Ajuntament de Barcelona per gestionar la recollida de residus comercials no arribava a

la possibilitat d'establir taxes per la prestació de aquest servei al no concórrer els requisits necessaris per al seu establiment, segons els articles 41 i 42 de la Llei 39/1988 en relació amb l'art. 20 TRLHL. I així ho assenyala la Direcció de Serveis de Neteja Urbana en el seu informe de data 13 de juliol de 2005.

Setè.- Quant a la nul·litat per raons d'ordre material de l'acord d'establiment del preu públic de què es tracta, la primera d'elles es refereix a la vulneració del principi constitucional d'interdicció de l'arbitrarietat que contempla l'article 9.3 CE.

Un cop més cal advertir sobre les limitacions del recurs en via administrativa per apreciar la vulneració de principis constitucionals, com ha assenyalat reiteradament aquest Consell. No obstant, s'ha de dir que la jurisdicció contenciosoadministrativa ja s'ha pronunciat en diverses ocasions rebutjant aquest argument en relació amb al·legacions similars a les realitzades en el present recurs. Concretament, l'absència d'adequació racional i lògica entre l'import del preu públic i el servei prestat per l'Ajuntament, tant pels paràmetres utilitzats com pel caràcter desproporcionat de la tarifa mínima de 125 € i això per quant aquesta tarifa mínima implica tractar d'igual manera: activitats desenvolupades en una superfície mínima o inferior a 60 m² i en una superfície de 200 m²; activitats desenvolupades al mateix habitatge o que generen una quantitat mínima o nul·la de residus (per la qual cosa els residus no existeixen o es confonen amb els domèstics) i activitats desenvolupades en un local independent; i activitats tan diverses com els consultoris mèdics o les clíniques veterinàries i els despatxos de prestació de serveis jurídics.

Així, respecte a l'arbitrarietat dels paràmetres utilitzats, el fonament jurídic 6è. de l'esmentada sentència núm. 208, de 29 de juliol de 2005, del Jutjat núm. 8 de Barcelona diu:

“Prosigue la argumentación impugnatoria de la recurrente, sosteniendo la nulidad de pleno derecho de la liquidación impugnada sobre la base de afirmar la nulidad del Acuerdo de la Comisión de Gobierno del Ayuntamiento de Barcelona de 2 de diciembre de 2003, al haberse infringido el principio de interdicción de la arbitrariedad de los poderes públicos proclamada en el artículo 9.3 de la Constitución, incurriendo con ello en la causa de nulidad contemplada en el artículo 62.2 de la Ley 30/1992.

“Esta afirmación se razona sobre la base de considerar que los precios públicos fijados en el mencionado Acuerdo tienen un carácter arbitrario, al no existir una adecuación racional ni lógica entre el importe del precio público exigido a la parte actora y el servicio prestado por el Ayuntamiento ya que, a su juicio, no resulta proporcional fijar

una tarifa básica de 125 Euros al año para locales de actividad de hasta 200 metros cuadrados, como acontece en el presente supuesto.

“El siempre difícil control jurisdiccional de la arbitrariedad, dirigido a decidir en negativo si la actuación administrativa está viciada de nulidad por la inexistencia, insuficiencia o falta de una justificación racional, con el límite infranqueable para este Juzgado de llegar a sustituir al órgano administrativo nos lleva en este supuesto a no apreciar la presencia de arbitrariedad en la actuación llevada a cabo por el Ayuntamiento de Barcelona a la hora de regular el precio público a satisfacer por la recogida de residuos comerciales.

“En efecto, partiendo de lo establecido de manera idéntica en los artículos 45.1 de la Ley 39/1988 y 44.1 del vigente Real Decreto Legislativo 2/2004, por el que se aprueba el Texto refundido de la Ley reguladora de las Haciendas Locales: “El importe de los precios públicos deberá cubrir como mínimo el coste del servicio prestado o de la actividad realizada”, el Acuerdo de la Comisión de Gobierno de 2 de diciembre de 2003, fijó como parámetros de determinación del precio público de recogida de residuos comerciales, tanto los metros cuadrados ocupados en la actividad, como el tipo de residuo que es susceptible de producir cada actividad, criterios indiciarios que hemos de considerar lógicos y racionales, sin que sea necesario acudir dada su dificultad a otro tipo de circunstancias, ni mucho menos a la, invocada por la parte actora, capacidad económica del sujeto titular de la actividad toda vez que en materia de precios públicos, tal y como hemos visto, rige el principio de coste real de la prestación, pudiendo atenuarse dicho rigor en atención a la presencia se razones sociales, benéficas, culturales o de interés público (artículo 44.2 del RDLeg 2/2004).” .

I sobre el caràcter desproporcionat de la tarifa mínima pagada per la recurrent conclou la sentència:

“Tampoco parece razonable compartir la argumentación consistente en afirmar que el grado de utilización del servicio de recogida de residuos por parte de la parte actora, en su condición de abogada, es mínimo o nulo circunstancia ésta que avalaría el calificar como desproporcionado pagar 125 € por año, ya que no es ilusorio pensar que una actividad profesional de abogado genera una serie de residuos, propios de una oficina, que es necesario recoger, no pareciendo arbitrario ni desproporcionado, en modo alguno, el precio público a abonar”. Circumstància que, com és evident, no canvia pel fet que l'activitat es desenvolupi en el propi habitatge o en una superfície mínima, i que resulta igualment aplicable a qualsevol activitat professional.

Com diu en el seu informe de 16 d'agost de 2004 la Direcció de Serveis de Neteja Urbana: *“El preu públic mínim de 125 euros (IVA 7% inclòs) correspon a un servei que es presta i es pot utilitzar 365 dies a l'any, el que suposaria una despesa diària de 0,34 euros que difícilment pot considerar-se desproporcionada i contrària als principis de ponderació, racionalitat i capacitat econòmica”*. A més que *“tot generador de residus comercials pot optar per la recollida dels seus residus per gestors privats”*, i que existeixen *“acords de col·laboració formalitzats en el marc de l'acord cívic amb molts Col·legis Professionals, que han suposat l'aplicació d'una reducció específica als col·legiats que desenvolupen l'activitat en superfícies petites i estableix el sistema de retorn de la quantitat ingressada en excés”*. I això amb independència que, en el futur, un cop es disposi de les declaracions de residus de tots els generadors, es prevegi *“liquidar sobre els conceptes de petit, mitjà o gran generador i no sobre la superfície”*, i sense perjudici, així mateix, de que *“s'està estudiant sobre la base de l'acord de col·laboració amb els diferents Col·legis Professionals, la definició per a l'any 2005 de l'activitat professional generadora mínima de residus en funció, bé de les declaracions de residus presentades -menys de 30l/dia, bé per desenvolupar-se en superfícies inferiors a 25 m²”*.

Per últim, respecte a l'absència de racionalitat i ponderació que suposa aplicar uns mateixos coeficients correctors a activitats tan diverses com els consultoris mèdics o les clíniques veterinàries i els despatxos professionals de serveis jurídics, l'argument ha de ser rebutjat atès que, com assenyala l'informe esmentat, s'oblida *“que els residus sanitaris dels grups III, IV i els animals morts són objecte d'altres recollides i preus que se sumen al preu de residu comercial, en aquest cas, de rebuig i paper”*.

Vuitè.- Finalment, procedeix analitzar si la prestació del servei municipal de recollida de residus comercials de l'Ajuntament de Barcelona autoritza la exigència d'un preu públic, com manté l'Ajuntament, o d'una taxa, que es la tesi del recurs, d'acord amb l'ordenament jurídic aplicable.

També sobre aquest punt s'ha pronunciat la jurisdicció contenciós administrativa en sentit favorable a la regulació del preu públic establert per l'Ajuntament de Barcelona. Així, el fonament jurídic 2n de la sentència 283/05, de 24 d'octubre de 2005, del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 12 de Barcelona diu:

“El següent des motius que s'al·leguen consisteix en el fet que la recollida de residus havia d'estar regulada per taxa i no per preu públic. Tanmateix, cal remarcar que una cosa és l'obligació legal que s'estableix a la legislació general quant a la gestió dels

residus que hom produeix, i una altra cosa diferent és que el concret servei municipal sigui obligatori.

“En efecte, l'article 20 de la Llei d'Hisendes Locals imposa en tot cas la figura tributària de la taxa en els supòsits de prestació de serveis públics o realització d'activitats administratives bé quan no siguin de sol·licitud o recepció voluntària, bé quan vinguin imposats per disposicions legals o reglamentàries, bé quan els béns, activitats o serveis siguin imprescindibles per a la vida privada o social del sol·licitant, bé quan no es realitzin pel sector privat.

“Certament i com s'ha avançat, la Llei 15/2003 de modificació de la Llei 6/93 de residus estableix respecte les persones titulars de l'activitat que genera residus comercials l'obligació de gestionar-los per sí mateixes (article 47.bis). Per tant, hi ha certament una obligació legal, però l'obligació no es refereix a la utilització del servei municipal en qüestió. En efecte, l'apartat segon del precepte esmentat disposa que el productor dels residus els ha de lliurar a un gestor autoritzat o bé s'ha d'acollir al sistema de recollida i gestió que l'ens local estableix. Així doncs, el productor de residus pot triar entre la gestió per tercers o la gestió per part del servei municipal. La recepció del servei municipal no és obligada ni ve específicament imposada per la Llei, de forma que no estem davant d'una tarifa que s'hagi d'articular necessàriament com una taxa”.

No es possible confondre, com fa la sentència 80/05, de 7 de març de 2005, del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 3 (FJ 3r), l'obligació de gestió dels propis residus comercials que la Llei 15/1993 imposa als seus productors, amb l'obligació o l'absència de voluntarietat en la recepció del servei municipal. El fet que “*cuando el interesado entrega los residuos a la Administración municipal lo hace por razón de la obligación que la Ley le impone*” no exclou la possibilitat d'opció que té l'interessat de gestionar els seus residus comercials a través d'un gestor autoritzat o a través del servei municipal, com pretén l'esmentada sentència. De la mateixa manera que l'acreditació de la gestió a través d'un gestor autoritzat no és una “càrrega” que permet alliberar-se de l'obligació de pagament del preu públic, sinó la prova legal que no s'està utilitzant el servei municipal que genera el preu públic.

I tampoc resulta admissible l'argument de l'existència d'un monopoli de fet per part de l'Ajuntament en la prestació del servei de recollida de residus comercials, a la vista de les dades existents a l'arxiu municipal del servei relatives a la seva prestació efectiva per part d'agents privats.

En el mateix sentit, la sentència 208, de 29 de juliol de 2005, del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 8 de Barcelona, de forma clara i contundent conclou:

“Es evidente, por tanto, que el Ayuntamiento de Barcelona obró conforme a Derecho cuando sujetó, en el ámbito de sus competencias, la gestión de los residuos a un precio público y no a una tasa, ya que esta figura tributaria no resulta adecuada para el fin público de recogida de residuos, primero por lo establecido en el antedicho artículo 47 bis de la Ley 6/1993 y segundo porque están ausentes los elementos configuradores de tal tributo al faltar coactividad y la no presencia de un monopolio en la prestación del servicio, por cuanto es libre decisión del titular de la actividad acudir a la gestión municipal de los residuos producidos” (FJ 7º in fine).

Novè.- Amb caràcter subsidiari es sol·licita en el recurs l’aplicació dels coeficients reductors que siguin pertinents, sol·licitud que no pot ser atesa per falta de base jurídica, atès que l’aplicació de reduccions només procedeix en els supòsits previstos a l’article 6 de l’acord regulador d’aquest preu públic, supòsits que no concorren en el cas present.

La liquidació impugnada resulta conforme a dret al haver-se realitzat amb subjecció estricta al que estableix l’art. 4t A) de l’acord regulador del preu públic, segons el qual: *“En tant no es disposi de la declaració de residus de totes les activitats, l’import dels preus públics es calcularà per les activitats que no generin residus en volum superior als 900 l/dia -petits i mitjans generadors- sobre la base de la unitat de local, agrupant-se en funció de les superfícies ocupades i per sectors d’activitat econòmica i referenciats a la classificació de l’impost sobre activitats econòmiques (IAE) per raó dels tipus d’activitat desenvolupada, fraccions residuals generades i el seu volum”.*

Per tot això, i coincidint amb l’informe de la Direcció de Serveis de Neteja Urbana,

ES PROPOSA

DESESTIMAR el recurs interposat.